

Sverige 82,000 Arbejdere. Dette Tal stiger imidlertid jævnt fra 1888 til 1893, saaledes at de 82,000 Arbejdere blive til 122,000, det er altsaa en ganske anseelig Stigning. Samtidig stiger Produktionens Værdi fra 209 til 350 Mill. Saa komme vi til Ind- og Udførslen. Ja, der docerer ganske vist det ærede Medlem for Slagelse (Røedt) den Teori, at jo mere et Land kan indføre, jo flere Penge det giver ud, des rigere bliver det; et Lands Rigdom bestemmes ikke af, om det faar flere Penge ind, end det giver ud, men den bestemmes af, hvor mange Varer der kommer ind i Landet. Det er nu en noget teoretisk Betragtning, og i den Henseende er det ærede Medlem lige saa vel som det ærede Medlem fra Hornslet (Meergaard), som jo ellers plejer at kalde sig en Kvist paa den Tscherning'ske Gren, ikke saa ganske enige med Tscherning. Tscherning var jo helt og fuldblods Bestyttelsesmand, og hvis de Herrer vilde lægge Mærke til det, ville de i Rigsgaardstidenden for 1862 finde, at han der siger: Frihandelsvennerne ville sammenligne os med Svejts. Der er den Forskel paa Svejts og os, at i Svejts tager man, hver Gang man giver 1,000 Rigsdaler ud, 1,100 Rigsdaler ind, og de Herrer kunne selv regne ud, at bliver man ved med det i en lang Række, vil man tilsidst blive rig, men her i Landet laver man en Toldpolitik, ifølge hvilken man vil komme til at gaa den modsatte Vej — det vil altsaa sige, naar man gik den Frihandelsvej, som man vilde gaa den Gang — hvorved man kommer til at give 1,100 Rigsdaler ud, hver Gang man tager 1,000 Rigsdaler ind, og saa vil det vist ende med, at man bliver fattig. Jeg tror, at denne Teori er meget mere letfattelig end den, som det ærede Medlem for Slagelse opstiller; jeg tror, at hvis en Mand har det saaledes i sin Bedrift, at han tager flere Penge ind, end han giver ud, vil han tilsidst blive en rig Mand, men hvis han gaar den modsatte Vej og giver mere ud, end han tager ind, vil han vist snart blive fattig, selv om han ligger med en hel Del Værdier. Der er jo maasse nok en Del Landmænd, som ligger med Gødningsværdier og andre Værdier, som ikke beløbe sig til saa lidt i Protokollen, men naar der skal betales Regninger med dem, ere de ikke meget værd. Med Hensyn til Ind- og Udførsel, da viste det sig, at under Frihandelsperioden havde Svenskerne Overskudsindsørsel, — hvad det ærede Medlem for Slagelse mente er en Fordel, men som jeg nu mener er et Tab, — det vil sige, de indførte aarlig for et vist Antal Millioner mere, end de udførte, og jeg kan ikke se andet, end at det

tilsidst maa føre til Fattigdom. Nu skulle De se, hvorledes det har bevæget sig fra 1886 til 1893. Man begyndte med en Overskudsindsørsel paa 73 Millioner Kr. aarlig, d. v. s. man indførte Varer for dette Beløb mere, end man udførte. Det er Tid efter anden gaaet ned, indtil det i 1893 stod paa 5 Millioner mindre i Indtægt, end man havde i Udgift (Bluhme: Udførsel.) Ja, det er efter min Mening det samme, det kalder jeg Indtægt og Udgift. Dernæst kommer den samme Mand — man maa stadig huske paa, at det er en Frihandelsmand — med en Statistik over Landejendommenes Taksationsværdi. Det er jo ogsaa noget, man maa lægge Mærke til. Vi se her i Landet, at vore Landejendomme falde stadig i Pris, og vi sige, at det er Konjunkturerens Skyld o. s. v. Der er, saa vidt jeg ved, et andet Sted i Verden, hvor det samme er Tilfældet, nemlig England. Man fortæller jo, at vi og Englønderne skulle være nogle af de allerklogeste Landmænd, som findes i Verden. Hvorledes kan det da være, at trods Landmændenes Dhygtighed og Energi og trods de store Fremskridt, der ere skete, blive de engelske og danske Landmænd fattigere og fattigere og ikke nok hermed, deres Ejendomme falde mere og mere i Værdi? — det er jo noget, vi vide allesammen. Nu skulle De høre, hvorledes det er gaaet i Sverige — det er, som sagt, den officielle svenske Statistik, og det er en Frihandelsmand, som har opstillet det. Der er det gaaet saaledes, at Taksationsværdien har været nedadgaende indtil 1888, da den naaede 2,114 Mill. Kr., men fra dette Aar begyndte Taksationsværdien at stige, og den naaede i 1893 — det er stadig dette Tidsrum, jeg omtaler — 2,211 Mill. Kr. Det vil altsaa sige: fra 1888 til 1893 steg de svenske Landejendommers Taksationsværdi med 96 Mill. Kr.! Paa samme Tid som vore Ejendomme falde hver Dag i Pris, stige de svenske Landejendomme. (Dalsgaard: Stige de ogsaa i deres Salgsværdi?) Det ærede Medlem spørger, om de ogsaa stige i Salgsværdi, det er naturligvis af den Slags Ting, om hvilke man kan sige — ja det ærede Medlem begyndte paa Sætningen, jeg vil ikke gerne fuldføre den, men det er i alt Fald af den Slags Spørgsmaal, som vanskeligt kunne besvares, undtagen hvor man har en officiel Statistik derover, men en saadan Statistik over Salgsværdien har jeg i alt Fald ikke, og hvorvidt den gives, ved jeg ikke. Men en Ting ved jeg, — og det tror jeg ogsaa nok, at de, som have hørt lidt om svenske Forhold, vide — og det er, at de svenske Landejendomme i alt Fald ere sælgelige, hvad der